

Egy ember
JIM ELLIOT
Isten tervéért

Az aukáknak vagy huaoraniknak nevezett indiánok addig a fehér ember minden közeledését megtorolták, de legyilkolták a területükre behatoló kecsuákat is, akik ezért az auka nevet adták nekik, aminek a jelentése:

vad. Az aukák a törzsön belül is öldökléssel vezették le haragjukat. Olyankor a megtámadott ember családtagjainak kötelessége volt vérbosszút állni. Már a kicsi fiúkat megtanították harci eszközük, a két méter hosszú, keményfa lándzsa használatára. Gonosz szellemeket imádtak, és nyelvükben Istenre egyáltalán nem volt szavuk. Vajon miért voltak ilyen kegyetlenek? Bizonyára része volt benne annak, hogy az 1850-es években az őserdőbe özönlő, pénzéhes kaucsukgyűjtők (a kaucsuk a gumi alapanyaga, és egy fából lehet kinyerni) lerohanták falvaikat, az egészséges férfiakat elhurcolták rabszolgának az ültetvényeikre, a többieket pedig kiirtották. Talán akkor lángolt fel a magát szabad népnek, vagyis huaoraninak nevező indiánokban a gyűlölet, amely aztán szállt apáról fiúra.

Bár Jim Elliot tudta, milyen veszélyes vállalkozás megközelíteni a huaoranikat, nem kételkedett abban, hogy Isten ezt várja tőle, így azután Betty is elfogadta és támogatta férje terveit.

Elliotékon kívül még más misszionárius házaspárok is szívükön viselték a huaoranik közötti szolgálatot. A missziói telephelyeket Shell Merából Nate Saint [nét szént] és felesége, Marj

[mádsz] látta el. Ők 1948-ban érkeztek Ecuadorba. Nate a MAF (Missziói Repülő-társaság) pilótája volt rendkívüli technikai képességekkel, Marj pedig ápolónő. Ők is sátorban laktak először, majd Nate kis faházat épített, melyet az évek során tekintélyes

faépületté bővített folyóvízzel és rádiós szobával, az emeleten tíz hálószobával az átutazó vendégeknek.

Nate az érkezésük után azonnal megkezdte a repülőgépes szállításokat, amelyek nagyban megkönnyítették a misszionáriusok életét. Öt perc alatt tette meg azt az utat, amely addig egynapos fárasztó és veszélyes őserdei gyaloglást jelen-

tett, mert Quitóból csak Shell Merát lehetett elérni autóval vagy repülővel.

Onnan még 4–8 napos gyalogút várt a misszionáriusokra a saját állomáshelyükig. Sainték érkezése után leszállópályákat építettek és rádió-adóvevő készülékeket szereltek fel mindegyik telephelyen, így napi kapcsolatban álltak a környék misszionáriusaival. Marj tartott ügyeletet a rádiós szobában. A betegeket is Shell Merába szállították ápolásra. Nate megoldotta, hogy a kis gépen gyalult deszkákat, alumínium tetőt, cementet, petróleummal működő hűtőgépet és egyéb gépeket is tudott vinni. Egészségesebb, biztonságosabb lett a misszionáriusok élete, és több erejük maradt a lelki szolgálatokra.

Saintéket is foglalkoztatta az aukák sorsa. Nate időnként felderítő útra szállt a területük fölé, de csak elhagyott házakat látott. Sokat töprengett azon, hol rejtőzhetnek az emberek.

Pete [pít] Fleming, akivel Jim Shandiában kezdte el a munkát, időközben megnősült, és feleségével, Olive-val [oliv] Puyupunguban ismét megnyitotta az iskolát. Még két házaspár dolgozott a körzetben az indiánok között más-más állomáshelyen. Ha találkoztak, sokat tervezgettek, és arról beszélgettek, hogy miként lehetne az őserdő gyilkosait, az aukákat megközelíteni.

Isten hamarosan lehetőséget adott erre is. 1955 őszén a repülőgépről, a sűrű, magas fák között végre több helyen is aukák által lakott házcsoportokat és maniókaültetvényeket láttak meg.

Mit gondolsz, hogy tudtak kapcsolatot létesíteni az aukákkal?

